

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind competența de jurisdicție, recunoașterea și executarea în România a hotărârilor în materie civilă și comercială pronunțate în statele membre ale Uniunii Europene

Parlamentul României adoptă prezenta lege:

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art.1. – (1) Prezenta lege cuprinde reguli privind competența de soluționare a litigiilor născute dintr-un raport de drept internațional privat în materie civilă și comercială, precum și norme privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești pronunțate în statele membre ale Uniunii Europene.

(2) Dispozițiile Legii nr.105/1992 privind reglementarea raporturilor de drept internațional privat sunt aplicabile în măsura în care prezenta lege nu stabilește o altă reglementare.

Art.2. – (1) În sensul prezentei legi, prin raport de drept internațional privat se înțelege raportul juridic de drept privat cu element de extraneitate, în care elementul de extraneitate aparține oricăruia dintre statele membre ale Uniunii Europene, denumite în continuare *state membre*.

(2) Prin hotărâre pronunțată într-un stat membru se înțelege orice act de jurisdicție pronunțat de o instanță dintr-un stat membru, indiferent de denumirea acestui act, inclusiv un decret, ordin, decizie sau mandat de executare, precum și actul prin care se stabilesc de către grefier cheltuielile de judecată.

(3) Prezenta lege nu se aplică în cazul litigiilor și al hotărârilor pronunțate în statele membre privind:

- a) capacitatea juridică a persoanei fizice;
- b) dreptul de proprietate derivat dintr-o relație matrimonială;
- c) succesiunile;
- d) asigurările sociale;
- e) arbitrajul;
- f) reorganizarea, lichidarea, concordatul sau alte măsuri similare, pronunțate în cadrul procedurilor de insolvență.

CAPITOLUL II

Competența

Secțiunea 1

Competența generală

Art.3. - Dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel, instanțele judecătorești române sunt competente să soluționeze litigiile dintre o parte română și o parte străină sau numai dintre străini persoane fizice sau persoane juridice, dacă pârâtul sau cel puțin unul dintre pârâți își are domiciliul, reședința sau fondul de comerț în România.

Art.4. - Persoana având domiciliul sau, după caz, sediul, în România sau într-un stat membru, poate fi chemată în judecată în fața instanțelor din alt stat membru, respectiv în fața instanțelor române, după cum urmează:

a) în materie contractuală, la instanța statului pe al cărui teritoriu se află locul de executare.

În sensul prezentului articol, prin loc de executare se înțelege, în cazul vânzării de mărfuri locul unde au fost sau ar fi trebuit livrate mărfurile, iar în cazul prestărilor de servicii, locul unde au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile.

b) în materia obligației de întreținere, la instanța statului pe al cărui teritoriu se află domiciliul sau reședința creditorului, dacă cererea este formulată pe cale principală. În cazul în care cererea privind pensia de întreținere este formulată pe cale accesorie, este competentă instanța care, potrivit legii, este chemată să soluționeze cererea principală.

c) în materie delictuală, la instanța statului pe al cărui teritoriu s-a produs sau urmează să se producă prejudiciul;

d) în cazul acțiunii civile în despăgubiri sau în restituire de bunuri ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni, la instanța investită cu soluționarea acțiunii penale, dacă aceea instanță este competentă, conform legislației naționale, să soluționeze acțiunea civilă;

e) în cazul litigiilor rezultate în urma funcționării unei sucursale, agenții sau a unei alte unități, în fața instanțelor de la locul unde se află sucursala, agenția sau unitatea în cauză;

f) în cazul fondatorului, administratorului sau beneficiarului unui fond creat în temeiul unui statut, document scris sau convenții verbale, cu confirmare scrisă, în fața instanțelor din statul membru unde fondul în cauză își are sediul;

g) în cazul unui litigiu referitor la plata unei remunerații pretinse pentru salvarea unei încărcături sau a unor mărfuri, la instanța competentă să dispună sechestrarea încărcăturii sau a mărfii în vederea obținerii unei astfel de plăți, dacă pârâtul deținea, la momentul operației de salvare, un drept asupra încărcăturii sau a mărfii.

Art.5. – Persoana având domiciliul sau, după caz, sediul în România sau într-un stat membru, mai poate fi chemată în judecată:

a) în cazul unei cereri în revendicare îndreptată împotriva mai multor pârâți, la instanța statului pe al cărui teritoriu se află domiciliul sau sediul oricărui dintre pârâți, dacă datorită raportului de conexitate dintre cereri există interesul judecării lor împreună;

b) într-o cerere întemeiată pe obligația de garanție, la instanța competentă să soluționeze cererea privind obligația principală;

- c) în cazul unei acțiuni pe temei contractual care poate fi conexată unei acțiuni reale imobiliare îndreptate împotriva aceleiași persoane, la instanța pe al cărei teritoriu este situat imobilul.
- d) în cazul unei cereri întemeiate pe același act sau fapt ca și o altă acțiune anterioară, în fața instanței la care se află pe rol aceasta.

Secțiunea a 2-a

Competența în materie de asigurări

Art.6. - În materie de asigurări, competența se determină potrivit dispozițiilor prezentei secțiuni.

Art.7. – (1) Asigurătorul având sediul pe teritoriul României sau al unui stat membru poate fi chemat în judecată după cum urmează:

- a) în fața instanței statului pe al cărei teritoriu își are sediul;
- b) în fața instanței române, ori, după caz, a statului membru pe al cărui teritoriu își are domiciliul sau, după caz, sediul, deținătorul poliței de asigurare, asiguratul sau beneficiarul asigurării;
- c) dacă este coasigurător, în fața instanței române ori din statul membru la care este introdusă acțiunea împotriva asigurătorului principal.

(2) În cazul în care asigurătorul nu are sediul pe teritoriul României sau al unui stat membru, însă deține o sucursală, agenție sau o altă unitate pe acest teritoriu, se consideră ca având sediul în România sau, după caz, în acel stat membru, în cazul litigiilor rezultate în urma funcționării acelei sucursale, agenții sau unități.

Art.8. - În cazul asigurării de răspundere civilă sau al asigurării de bunuri imobile, asigurătorul poate fi chemat în judecată și în fața instanțelor din statul pe al cărui teritoriu s-a produs prejudiciul. Aceleași instanțe sunt competente dacă există bunuri mobile acoperite de aceeași poliță de asigurare, iar paguba a fost cauzată de același eveniment neprevăzut.

Art.9. - În cazul asigurării de răspundere civilă, asigurătorul poate fi chemat în judecată în fața instanței dintr-un stat membru sau din România la care partea vătămată a introdus cerere împotriva asiguratului.

Art.10. – (1) Asigurătorul poate intenta acțiune numai la instanțele din România ori din statul membru pe al cărui teritoriu se află domiciliul sau, după caz, sediul pârâtului, indiferent dacă acesta este deținătorul poliței de asigurare, asiguratul sau un beneficiar.

(2) Dispozițiile prezentei secțiuni nu aduc atingere dreptului asigurătorului de a introduce o cerere reconvențională la instanța la care, în conformitate cu prezenta secțiune, acțiunea inițială este în curs.

Art.11. – (1) De la dispozițiile art.6-9 se poate deroga printr-o convenție încheiată ulterior nașterii litigiului.

(2) Dacă la data încheierii contractului de asigurare asigurătorul și asiguratul aveau domiciliul sau sediul pe teritoriul României sau al aceluiași stat membru, clauza privind competența instanțelor din acest stat este valabilă, chiar dacă prejudiciul s-a

produs pe teritoriul altui stat, cu condiția ca un astfel de acord să nu vină în contradicție cu legea statului pe al cărui teritoriu își aveau domiciliul sau, după caz, sediul, părțile.

Art.12. – Se poate deroga, de asemenea, în ce privește instanța competentă să soluționeze litigiul născut dintr-un contract de asigurare, dacă asigurarea acoperă unul sau mai multe dintre următoarele riscuri:

- a) pagube produse navelor maritime, instalațiilor din zona de coastă sau din largul mării ori aeronavelor, rezultate în urma utilizării lor în scopuri comerciale;
- b) pagube produse bunurilor aflate în tranzit, altele decât bagajele călătorilor, atunci când tranzitul este integral sau parțial efectuat cu nave maritime ori aeronave;
- c) răspunderea decurgând din utilizarea sau exploatarea navelor, instalațiilor sau aeronavelor menționate la lit.a), cu excepția răspunderii pentru vătămări corporale produse călătorilor sau pentru pierderea sau deteriorarea bagajelor acestora;
- d) răspunderea pentru pierderile sau daunele cauzate bunurilor aflate în tranzit altele decât bagajele călătorilor, atunci când tranzitul este integral sau parțial efectuat cu nave maritime ori aeronave;

Secțiunea a 3-a

Competența în privința contractelor încheiate cu consumatorii

Art.13. – (1) În materia contractelor încheiate de o persoană în calitate de consumator, într-un scop situat în afara domeniului său profesional, instanța competentă este determinată în conformitate cu dispozițiile din prezenta secțiune, în cazul în care:

- (a) contractul are ca obiect vânzarea de bunuri în temeiul sistemului de creditare cu plata în rate;
- (b) contractul are ca obiect un împrumut rambursabil în rate, sau orice altă formă de credit încheiată în scopul finanțării vânzării de bunuri; sau
- (c) în celelalte cazuri, dacă contractul a fost încheiat cu un agent economic care desfășoară activități comerciale în statul membru pe teritoriul căruia este domiciliat consumatorul sau, prin orice mijloace, își direcționează activitățile spre acel stat membru sau spre mai multe state, inclusiv acel stat membru, iar contractul intră în sfera de acțiune a acestor activități.

(2) Când un consumator încheie un contract cu o parte care nu își are domiciliul sau sediul pe teritoriul unui stat membru sau al României, însă deține o sucursală, agenție sau altă întreprindere pe teritoriul unuia dintre statele membre sau al României, se consideră, în cazul litigiilor rezultate din funcționarea sucursalei, agenției sau întreprinderii, că partea în cauză își are domiciliul sau sediul pe teritoriul statului respectiv.

(3) Prevederile prezentei secțiuni se aplică și contractelor de transport care, pentru un preț forfetar, oferă o combinație între călătorie și cazare.

Art.14. - Un consumator poate introduce o acțiune împotriva celeilalte părți, fie la instanțele din România ori din statul membru în care aceasta își are domiciliul sau sediul, fie la instanțele din locul unde consumatorul își are domiciliul sau, după caz, sediul.

Art.15. – (1) Agentul economic poate introduce acțiune împotriva consumatorului numai la instanțele din România ori din statul pe al cărui teritoriu se află domiciliul sau, după caz, sediul pârâtului.

(2) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului agentului economic de a introduce o cerere reconvențională la instanța la care, în conformitate cu prezenta secțiune, acțiunea inițială este în curs.

Art.16. – (1) De la dispozițiile art.13 și 14 se poate deroga prin convenție încheiată ulterior nașterii litigiului.

(2) Dacă la data încheierii contractului, părțile aveau domiciliul sau sediul pe teritoriul aceluiași stat, clauza privind competența instanțelor din acel stat este valabilă, cu condiția ca un astfel de acord să nu vină în contradicție cu legea din statul în cauză.

Secțiunea a 4-a **Competența în privința contractelor individuale de muncă**

Art.17. – (1) În privința contractelor individuale de muncă, instanța competentă este determinată în conformitate cu dispozițiile din prezenta secțiune.

(2) Dacă un angajat încheie un contract individual de muncă cu un angajator care nu își are domiciliul sau sediul pe teritoriul unui stat membru sau al României, sunt competente instanțele române ori ale statului membru pe teritoriul căruia se află sucursala, agenția sau unitatea deținută de angajator, în cazul litigiilor rezultate din funcționarea acestora.

Art.18. – Angajatorul având domiciliul sau sediul în România sau într-un stat membru poate fi chemat în judecată:

- a) în fața instanțelor din statul respectiv;
- b) în fața instanțelor din România sau din statul membru în care angajatul își desfășoară în mod obișnuit activitatea, ori unde se află ultimul loc în care acesta și-a desfășurat activitatea; dacă angajatul nu-și desfășoară sau nu și-a desfășurat în mod obișnuit activitatea pe teritoriul aceleiași țări, sunt competente instanțele din locul unde este sau a fost situat domiciliul sau, după caz, sediul angajatorului.

Art.19. – (1) Un angajator nu poate introduce acțiuni decât la instanțele de pe teritoriul României sau ale statului membru în care angajatul își are domiciliul.

(2) Dispozițiile prezentei secțiuni nu aduc atingere dreptului angajatorului de a introduce o cerere reconvențională la instanța la care, în conformitate cu prezenta secțiune, acțiunea inițială este în curs.

Art.20. – De la dispozițiile prezentei secțiuni nu se poate face derogare decât printr-un acord încheiat după nașterea litigiului sau care permite angajatului să introducă acțiuni la alte instanțe decât cele indicate în cadrul prezentei secțiuni.

Secțiunea a 5-a **Competența exclusivă**

Art.21. – Soluționarea acțiunilor reale imobiliare este exclusiv de competența instanțelor statului pe al căror teritoriu este situat imobilul.

Art.22. – Litigiile privind constituirea și încetarea societăților comerciale și a altor persoane juridice, cele privind modificarea actului constitutiv și/sau statutului, precum și cele vizând valabilitatea deciziilor organelor acestora, sunt de competența instanței statului pe al cărui teritoriu se află sediul persoanei juridice. Pentru determinarea sediului, instanța aplică normele sale de drept internațional privat.

Art.23. – Acțiunile care au ca obiect valabilitatea înscrierilor în registre publice sunt de competența instanțelor statului pe al cărui teritoriu se păstrează registrele.

Art.24. – Acțiunile privind înregistrarea sau valabilitatea brevetelor, mărcilor, desenelor și modelelor, precum și a altor drepturi analoge care necesită depunerea sau înregistrarea sunt de competența instanțelor statului pe al cărui teritoriu a fost solicitată sau a avut loc depunerea sau înregistrarea ori unde se consideră, potrivit legislației în vigoare, că a avut loc.

Art.25. – Acțiunile privitoare la executarea hotărârilor sunt de competența instanțelor din statul pe al cărui teritoriu a fost sau urmează să fie executată hotărârea.

Art.26. – Convenția părților cu privire la soluționarea oricărui litigiu care a survenit sau poate surveni în legătură cu un raport juridic determinat înlătură competența oricăror alte instanțe stabilite potrivit prezentei legi, dacă este încheiată în formă scrisă sau în orice alt mod care să ateste, potrivit legii sau uzanțelor din comerțul internațional, intenția părților cu privire la stabilirea instanței competente.

Art.27. - Instanța sesizată cu o cerere pentru care competența aparține exclusiv instanței dintr-un alt stat își declară, din oficiu, lipsa de competență.

Secțiunea a 6-a **Verificarea competenței și admisibilității**

Art.28. – Înfățișarea pârâtului în fața instanței române la care este chemat în judecată are ca efect recunoașterea de drept a competenței acestei instanțe, cu excepția cazurilor de competență exclusivă prevăzute de prezenta lege sau dacă înfățișarea are ca obiect contestarea competenței.

Art.29. - (1) În cazul în care pârâtul domiciliat pe teritoriul unui stat membru este chemat în judecată în fața unei instanțe române care nu este competentă potrivit prezentei legi, iar pârâtul nu se înfățișează în instanță, instanța română își declară, din oficiu, lipsa de competență.

(2) Instanța suspendă acțiunea până când se dovedește că pârâtul a primit actul de sesizare a instanței în timp util pentru pregătirea apărării sau că au fost întreprinse toate demersurile necesare în acest sens.

(3) Comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare va fi realizată potrivit legislației în vigoare, în conformitate cu convențiile internaționale în domeniul cooperării judiciare în materie civilă și comercială, la care România este parte.

Secțiunea a 7-a

Măsuri provizorii și conservatorii

Art.30. - Pot fi solicitate instanței române măsuri provizorii și conservatorii, potrivit legii române, chiar dacă pentru soluționarea fondului cauzei ar fi competentă o instanță dintr-un stat membru.

Secțiunea a 8-a

Litispendență și conexitate

Art.31. - (1) În cazul în care se introduce o acțiune la instanța română, ulterior introducerii unei acțiuni cu același obiect și între aceleași părți la o instanță dintr-un stat membru, instanța română suspendă din oficiu acțiunea până la stabilirea competenței primei instanțe sesizate.

(2) După stabilirea competenței primei instanțe sesizate, instanța română își declină competența în favoarea acesteia.

Art.32. - (1) În cazul în care, la o instanța română, se introduce o acțiune aflată în raport de conexitate cu o acțiune introdusă anterior la o instanță dintr-un stat membru, instanța română poate suspenda acțiunea.

(2) În cazul în care acțiunile aflate în raport de conexitate se află în primă instanță, instanța română poate, la cererea uneia dintre părți, să-și decline competența în favoarea instanței întâi sesizate, dacă aceasta este competentă să soluționeze acțiunea instanței române și dacă legislația națională permite conexarea acestor acțiuni.

(3) Sunt considerate în raport de conexitate acele acțiuni care sunt atât de strâns legate între ele încât este eficient ca acestea să fie judecate împreună pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile ce pot rezulta în cazul acțiunilor separate.

Art.33. - Dacă acțiunile aflate în raport de conexitate intră în competența exclusivă a mai multor instanțe, instanța română, în cazul în care nu a fost sesizată prima, își declină competența în favoarea primei instanțe sesizate.

Art.34. – În sensul prezentei secțiuni, o instanță dintr-un stat membru sau din România este considerată sesizată:

- a) la data la care a fost depus actul de sesizare la instanța respectivă sau un alt act echivalent, cu condiția ca reclamantul să fi luat măsurile necesare pentru ca actul să fie înmănat pârâtului dacă avea această obligație potrivit legii, sau
- b) în cazul în care actul trebuie comunicat înainte de a fi depus la instanță, la data la care actul a fost primit de autoritatea responsabilă cu comunicarea acestuia, dacă, potrivit legii, reclamantul a luat măsurile necesare pentru ca acesta să fie depus la instanțe.

CAPITOLUL III

Recunoașterea și executarea în România a hotărârilor pronunțate în statele membre ale Uniunii Europene

Secțiunea 1

Recunoașterea hotărârilor pronunțate în statele membre

Art.35. – O hotărâre pronunțată într-un stat membru este recunoscută de plin drept în România, în condițiile prezentei legi.

Art.36. - (1) În caz de litigiu, orice persoană interesată poate solicita instanței române, pe cale principală, recunoașterea unei hotărâri pronunțate într-un stat membru; cererea de recunoaștere se introduce la tribunalul în circumscripția căruia își are domiciliul sau sediul partea împotriva căreia se solicită recunoașterea sau, în lipsa acestora, la tribunalul competent să încuviințeze executarea, potrivit art.41.

(2) Cererea de recunoaștere poate fi, de asemenea, rezolvată pe cale incidentală, de către instanța sesizată cu un proces având un alt obiect, dacă recunoașterea este necesară pentru soluționarea acestui proces.

Art.37. – Hotărârea pronunțată într-un stat membru nu poate fi recunoscută în unul din următoarele cazuri:

- a) hotărârea încalcă ordinea publică de drept internațional privat român;
- b) hotărârea a fost pronunțată în lipsa pârâtului, iar instanța constată că actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent nu a fost înmănat în timp util, astfel încât pârâtul să aibă posibilitatea de a-și pregăti apărarea, cu condiția ca pârâtul să fi exercitat căile de atac împotriva hotărârii, dacă a avut posibilitatea să o facă;
- c) hotărârea este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată de o instanță română într-un litigiu între aceleași părți;
- d) hotărârea este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată anterior de o instanță dintr-un stat membru sau dintr-un stat terț, între aceleași părți și având același obiect, dacă hotărârea anterioară îndeplinește condițiile pentru a fi recunoscută în România.

Art.38. – (1) O hotărâre nu poate fi recunoscută dacă vine în conflict cu dispozițiile prezentei legi privitoare la competența în materie de asigurări, protecția consumatorului, precum și la competența exclusivă.

(2) La verificarea acestor reguli de competență, instanța este ținută de constatările de fapt în temeiul cărora instanța din statul membru și-a argumentat competența.

(3) Sub rezerva dispozițiilor alin.(1), competența instanței din statul membru nu poate fi revizuită. Dispoziția prevăzută la art. 37 lit.a) nu poate fi aplicată normelor în materie de competență.

Art.39. - Instanța română nu poate proceda la examinarea în fond a hotărârii unui stat membru și nici la modificarea ei.

Art.40. – Instanța română poate suspenda acțiunea prin care se solicită recunoașterea unei hotărâri pronunțate de o instanță dintr-un stat membru în cazul în care, împotriva hotărârii a cărei recunoaștere se cere, se introduce o cale de atac ordinară.

Secțiunea a 2-a

Executarea hotărârilor pronunțate în statele membre

Art.41. – Hotărârile pronunțate într-un stat membru și care sunt executorii potrivit legii instanțelor care le-au pronunțat, vor fi puse în executare în România, pe baza încuviințării date, la cererea părții interesate, de către tribunalul în circumscripția căruia își are domiciliul sau sediul, partea împotriva căreia se solicită executarea sau în circumscripția căruia urmează să se efectueze executarea. -

Art.42. – (1) În vederea comunicării documentelor procedurale, reclamantul poate desemna un mandatar special, domiciliat în circumscripția teritorială a instanței căreia i-a fost solicitată încuviințarea executării.

(2) Cererea de încuviințare a executării, va fi însoțită de documentele prevăzute de art.55.

Art.43. – (1) În cazul în care hotărârea a cărei executare se cere conține soluții asupra mai multor capete de cerere care sunt dissociabile, încuviințarea poate fi acordată separat.

(2) Persoana care cere încuviințarea executării poate cere ca titlul executoriu să se limiteze la anumite părți din hotărâre.

Art.44. – (1) Hotărârea este declarată executorie în România dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art.55, fără a fi necesară verificarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la art.37.

(2) În această fază a procesului, partea împotriva căreia se urmărește executarea nu poate formula apărări cu privire la cererea de încuviințare a executării.

Art.45. – (1) Hotărârea pronunțată de o instanță competență dintr-un stat membru are forță probantă în fața instanțelor române cu privire la situațiile de fapt pe care le constată.

(2) Instanța română nu poate proceda la examinarea în fond a hotărârii statului membru și nici la modificarea ei.

Art.46. – (1) Hotărârea de încuviințare a executării este adusă la cunoștința părții care a cerut executarea, fără întârziere și potrivit procedurii prevăzute de legea română.

(2) Titlul executoriu este înmănat părții împotriva căreia se cere executarea, însoțit de hotărâre, în cazul în care aceasta nu a fost deja înmănată.

Art.47. – (1) Hotărârea prin care s-a soluționat cererea de încuviințare a executării poate fi atacată cu recurs în termen de o lună de la comunicarea acesteia părții împotriva căreia se cere executarea, dacă aceasta își are domiciliul sau sediul în România; în cazul în care partea nu își are domiciliul sau sediul în România, termenul de introducere a recursului este de două luni de la data comunicării către partea împotriva căreia se cere executarea sau la domiciliul acesteia.

(2) Dispozițiile art.29 alin.(2) și (3) sunt aplicabile în mod corespunzător.

Art.48. – (1) Soluționarea recursului nu poate conduce la respingerea cererii de încuviințare a executării pentru alt motiv decât cele prevăzute la art.37. Recursul se soluționează de urgență.

(2) Hotărârea a cărei executare se cere nu poate fi revizuită pe fond în nici o situație.

(3) Instanța de recurs poate condiționa executarea de constituirea unei garanții.

(4) La cererea părții împotriva căreia se solicită executarea, instanța de recurs poate suspenda acțiunea, dacă împotriva hotărârii a cărei executare se cere a fost introdusă, în statul membru de origine o cale de atac ordinară sau dacă termenul de introducere a unei astfel de căi de atac nu a expirat încă; în acest din urmă caz, instanța română poate preciza termenul în care poate fi exercitată calea de atac ordinară.

Art.49. – (1) În cazul hotărârilor care trebuie recunoscute potrivit dispozițiilor prezentei legi, instanțele române pot dispune, la cererea reclamantului, chiar și în lipsa unei cereri de încuviințare a executării, măsuri asigurătorii în cazuri urgente, spre a ocroti drepturi, interese sau bunuri ce au legătură cu jurisdicția lor.

(2) Hotărârea de încuviințare a executării va include, dacă este cazul, și autorizarea luării de măsuri de conservare.

Art.50. – Până la expirarea termenului pentru introducerea recursului sau, după caz, până la soluționarea acestuia nu pot fi luate decât măsuri de conservare a bunurilor părții împotriva căreia se urmărește executarea.

Art.51. – Hotărârea pronunțată într-un stat membru prin care se dispune plata de penalități, este executorie în România numai dacă suma ce urmează să fie plătită a fost stabilită în mod definitiv de instanța din statul membru de origine.

Art.52. – Reclamantul care, în statul membru de origine a beneficiat în întregime sau doar parțial de asistență juridică gratuită, de scutiri sau reduceri de taxe și alte cheltuieli de procedură, va beneficia, în cadrul procedurii prevăzute de prezenta secțiune, de cea mai favorabilă formă de asistență juridică și scutire de taxe și alte cheltuieli de judecată prevăzute de legea română.

Art.53. – Persoana care cere încuviințarea executării hotărârii nu poate fi obligată să depună cauciune ori vreo altă garanție, pentru această cerere, pe motiv că este cetățean străin sau că nu își are domiciliul ori sediul în România.

Art.54. – În cadrul acțiunii introduse în România pentru încuviințarea executării hotărârii pronunțate într-un stat membru, nu se percepe nici un impozit sau taxă proporțională cu valoarea litigiului în cauză.

Secțiunea a 3-a **Dispoziții comune**

Art.55. – (1) Partea care cere recunoașterea sau solicită încuviințarea executării unei hotărâri pe teritoriul României trebuie să prezinte o copie a hotărârii care să întrunească condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității acesteia.

(2) Partea care solicită executarea unei hotărâri trebuie să prezinte, de asemenea, și certificatul menționat la anexa nr. 1.

(3) La cererea instanței române, documentele vor fi însoțite de traduceri certificate de o persoană autorizată în acest sens într-unul din statele membre sau din România.

(4) În cazul nedepunerii certificatului prevăzut la alin.(1), instanța română sau autoritatea competentă poate să fixeze un termen pentru prezentarea acestuia, să accepte un document echivalent sau, în cazul în care consideră că dispune de suficiente informații, să dispenseze partea de prezentarea acestui document.

Art.56. – Instanța sau autoritatea competentă din România care a pronunțat hotărârea a cărei recunoaștere sau executare se cere într-un stat membru, eliberează, la cererea oricărei părți interesate, un certificat, potrivit modelului prezentat în anexa nr. 1.

Art.57. – În cazul documentelor prevăzute la art.55 și 56, precum și pentru documentul de numire a unui mandatar special, nu este necesară legalizarea sau o formalitate echivalentă.

CAPITOLUL IV

Actele autentice și tranzacțiile judiciare

Art.58. – (1) Documentele întocmite sau înregistrate oficial ca acte autentice și care sunt executorii într-un stat membru sunt, la cerere, declarate executorii în România, cu respectarea procedurii prevăzute la Secțiunea a 3-a a Capitolului III. Instanța la care se introduce recurs, potrivit art.47 și 48 poate respinge cererea de încuviințare a executării sau, respectiv, revoca hotărârea de încuviințare a executării, numai dacă executarea este vădit contrară ordinii publice din România.

(2) Înțelegerile referitoare la obligațiile de întreținere, încheiate cu autoritățile administrative sau autentificate de către acestea sunt, de asemenea, considerate acte autentice, în sensul alin.(1).

(3) Actul prezentat trebuie să îndeplinească condițiile necesare pentru autentificare în statul membru de origine.

(4) Dispozițiile Secțiunii a 3-a a Capitolului III se aplică în mod corespunzător. Autoritatea competentă a statului membru în care a fost întocmit sau înregistrat un act autentic, eliberează, la cererea oricărei părți interesate, un certificat, potrivit modelului din anexa nr.2.

Art.59. – Tranzacțiile judiciare care au fost aprobate de o instanță în cursul unui proces și care sunt executorii în statul membru în care au fost încheiate, sunt executorii și pe teritoriul României, în aceleași condiții ca și actele autentice. Instanța sau autoritatea competentă din statul membru în care a fost aprobată tranzacția eliberează, la cererea oricăreia dintre părțile interesate, un certificat potrivit anexei nr.1.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

Art.60. – (1) Pentru a determina dacă o parte își are domiciliul sau sediul pe teritoriul României, instanța română va aplica legea sa internă.

(2) În cazul în care o parte nu își are domiciliul sau sediul pe teritoriul României, instanța sesizată, pentru a determina dacă partea își are domiciliul ori, după caz, sediul, pe teritoriul unui alt stat membru, aplică legea statului membru în cauză.

Art.61. – (1) În sensul prezentei legi, o persoană juridică își are sediul real acolo unde se află sediul social sau, dacă există sedii în mai multe state, acolo unde se află centrul principal de conducere și de gestiune a activității statutare, chiar dacă hotărârile organului respectiv sunt adoptate potrivit directivelor transmise de acționari sau asociați din alte state.

(2) În cazul Regatului Unit și al Irlandei, prin sediu real se înțelege sediul social sau, în lipsa acestuia, locul de înregistrare ori locul după a cărui lege s-a înființat persoana juridică.

Art.62. – Fără a se aduce atingere dispozițiilor mai favorabile ale legilor naționale, persoanele domiciliat pe teritoriul României sau al unui stat membru, care sunt urmărite în fața instanțelor penale din alte state membre pentru o infracțiune săvârșită din culpă, pot fi judecate și în lipsă, cu condiția să fie reprezentate ori asistate. Instanța sesizată poate dispune, totuși, citarea părții; în caz de neprezentare, hotărârea pronunțată în cadrul acțiunii civile fără ca persoana interesată să fi avut posibilitatea de a-și pregăti apărarea poate să nu fie recunoscută sau executată în România, potrivit legii naționale.

Art.63. – (1) Prezenta lege nu aduce atingere aplicării dispozițiilor care reglementează competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în domenii specifice conținute de instrumentele comunitare sau de legislațiile naționale armonizate potrivit acestor instrumente.

(2) Prezenta lege nu aduce atingere convențiilor la care România este parte și care reglementează competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în domenii speciale.

Art.64. – Anexele nr. 1 și nr. 2 fac parte integrantă din prezenta lege.

Art.65. - Prezenta lege intră în vigoare în termen de un an de la data publicării în Monitorul Oficial al României.

CERTIFICATUL MENȚIONAT LA ART.55, 56 ȘI 59 DIN LEGE

1. Statul membru de origine
 2. Instanța sau autoritatea competentă care eliberează certificatul
 - 2.1. Numele
 - 2.2. Adresa
 - 2.3. Tel./fax/e-mail
 3. Instanța care a pronunțat hotărârea/aprobat tranzacția judiciară (*)
 - 3.1. Tipul instanței
 - 3.2. Locul instanței
 4. Hotărâre/tranzacție judiciară (*)
 - 4.1. Data
 - 4.2. Numărul de referință
 - 4.3. Părțile în cauză:
 - 4.3.1. Numele reclamantului (reclamanților)
 - 4.3.2. Numele pârâtului (pârâților)
 - 4.3.3. Numele celeilalte (celorlalte) părți, dacă este cazul
 - 4.4. Data înmânării actului de instituire a acțiunii
 - 4.5. Textul hotărârii/tranzacției judiciare (*) anexat la prezentul certificat
 5. Numele părților care au beneficiat de asistență juridică
- Hotărârea/tranzacția judiciară (*) este executorie în statul membru de origine împotriva:
Numele:
Întocmit ladata
Semnătura și/sau ștampila
- (*) Se șterge ce nu corespunde.

CERTIFICATUL MENȚIONAT LA ART.58 DIN LEGE

1. Statul membru de origine
 2. Autoritatea competentă care eliberează certificatul
 - 2.1. Numele
 - 2.2. Adresa
 - 2.3. Tel./fax/e-mail
 3. Autoritatea care a atribuit actului autenticitate
 - 3.1. Autoritatea care a participat la întocmirea actului autentic (dacă este cazul)
 - 3.1.1. Numele și desemnarea autorității
 - 3.1.2. Locul autorității
 - 3.2. Autoritatea care a înregistrat actul autentic (dacă este cazul)
 - 3.2.1. Tipul autorității
 - 3.2.2. Locul autorității
 4. Actul autentic
 - 4.1. Descrierea actului
 - 4.2. Data
 - 4.2.1. la care actul a fost întocmit
 - 4.2.2. dacă este diferită: la care actul a fost înregistrat
 - 4.3. Numărul de referință
 - 4.4. Părțile în cauză
 - 4.4.1. Numele creditorului
 - 4.4.2. Numele debitorului
 5. Textul hotărârii executorii în anexă la prezentul certificat
- Actul autentic este executoriu împotriva debitorului în statul membru de origine
- Întocmit la data
- Semnătura și/sau ștampila